

Ninni Schulman

Flickan med snö i håret

FORUM

På sidan 72 citeras ”Kom, grymma död”
av Birger Sjöberg

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Ninni Schulman 2010
Omslag Anders Timrén
Tryckt 2010 hos GGP Media GmbH, Tyskland
ISBN 978-91-37-13548-9

Han behövde bara öppna bagageluckan, knyta upp repet runt hennes smala vrister och peka mot stugan för att få henne att börja röra sig uppför backen. Inga protester. Ingen gråt.

Hon hade väl gett upp redan. Eller så orkade hon inte skrika längre.

Skymningen föll snabbt. Sjön, som han mindes att man brukade skymta mellan björkarna nedanför uthuset, syntes inte, men han hörde skotrarna där ute på isen. Minst två stycken måste det vara som körde kors och tvärs över sjön. Det hade han inte räknat med.

Små snöflingor landade i hennes hästsvans och han märkte att hon hade svårt att hålla balansen med händerna bundna bakom ryggen. Fastän hon var så späd brast skaren flera gånger under henne. Men hon sa ingenting, stönade bara tyst.

En gång vred hon på huvudet för att försöka fånga hans blick, men han kunde inte förmå sig att hjälpa henne. I stället knuffade han henne framåt. Han måste få ett slut på det här innan någon kom.

Trots att det var så kallt att andedräkten stod vit och tjock ur munnen kände han svetten rinna under armarna och han kunde inte låta bli att hela tiden se sig omkring, även om det nästan fick också honom att tappa balansen.

Hur ska jag klara det här?

Några meter från husgaveln brast skaren under henne igen. Hon sjönk djupare den här gången, stod där med snö ända upp till låren. Då plockade han fram pistolen. Händerna skakade när han tog av sig den tjocka tumvanten och siktade.

Ett skott.

Hon föll framåt, landade med ansiktet före i lössnön och blev lig-gande, helt stilla. Bara ett underligt gurglande kom ur hennes mun. Något liknande hade han aldrig någonsin hört.

För att slippa se hur blodet pulserade ut från bakhuvudet skyndade han tillbaka till bilen, plöjde sig fram med stora kliv.

Inte få panik nu. Inte få panik.

Han darrade som om han hade feberfrossa när han plockade fram spaden från bagageutrymmet. Svetten klubbade under Helly Hansen-tröjan.

När han insett vad han måste göra hade han funderat länge på var han skulle gömma kroppen. Den bästa lösning han lyckades komma på var att gömma undan den på något säkert ställe och sedan gräva ner den i skogen när tjälen gick ur marken. Under natten hade tanken känts logisk. Det gjorde den inte längre. Hur skulle han klara av att ta sig tillbaka hit, gå in där och . . .

Men nu fanns inga alternativ längre. Flickan var redan död.

Snötäcket framför jordkällaren i skogskanten var kompaktare än det först såg ut och att skotta upp en fri yta framför dörren tog mycket längre tid än han hade tänkt. När han äntligen var klar låg nysnön som ett tunt puder över den lilla kroppen vid huset.

Han lutade spaden mot väggen, som en ordningsam husägare efter ett väl utfört arbete, petade loss den tjocka haspen och drog upp dörren. Sedan smög han fram till henne, försiktigt, som om hon plötsligt skulle sätta sig upp och se på honom.

Hennes ben hade frusit fast i snön och han började gräva sig ner längs låren med händerna. Skaren rev mot handlederna och han mindes känslan från alla snökojebyggen i barndomen. När han bedömde hålet som stort nog fattade han tag under hennes armhålor och drog upp henne. Blodet, tjockt och blåsvart, hade redan frusit fast i hennes hår och hennes högra öga stirrade förbi honom in mellan granarna. Resten av ansiktet var omöjligt att urskilja.

När han fått upp kroppen ur hålet började han klä av henne. Plaggen lade han i en hög bakom sig. Hon var för mager, tänkte han. Revbenen syntes tydligt under de runda ungflicksbrösten.

Medan han plockade fram de svarta sopsäckarna och det långa plast-

snöret ur fickan hörde han skotrarna komma närmare.

Fan!

Utan att tänka tog han tag runt de tunna vristerna och började släpa flickan över tomten och in i källaren. Det luktade kyla och jord där inne. Som barn hade han aldrig vågat gå in där, livrädd för spindlar som han var. Golvet var rensopat och mot ena väggen stod en tom, låg hylla med två kvarglömda kräftkartonger i rät vinkel mot hyllkanten.

Han drog kroppen så långt in i mörkret han kunde, och skyndade sig sedan hukande ut genom dörren. Han måste härifrån.

Skoterljuden blev starkare och starkare, de måste vara precis utanför strandkanten. Han tänkte på blodet i snön och på bilen som stod parkerad nere på vägen.

Snöklumpar och is hade kilats fast både i det nedre gångjärnet och under källardörren och nu gick dörren inte att stänga.

Han väste fram svordomar medan han hackade hårt med spaden.

När han gav upp återstod en decimeterstor springa. Irriterat såg han att han hade fått stora blodfläckar på jackan, både på bröstet och på ärmarna, trots att han försökt vara försiktig.

Han skottade några lass snö över blodfläckarna vid husknuten och rafsade ihop flickans kläder. Det långa ljusrosa spåret i snön fram till källardörren hann han inte göra något åt. Nu var det i alla fall klart, tänkte han, medan han skyndade tillbaka till bilen.

Nu var det äntligen över.

1

Magdalena Hansson höjde vinglasen mot sin spegelbild i den mörka fönsterrutan.

”Gott nytt år, då. Gott nytt jävla år.”

Hon log ironiskt, tog en liten klunk och mötte åter sin egen blick, som om hon vore på fest. Sedan stelnade leendet och hon blev stående. Det otvättade håret hade hon satt upp i en hästsvans för att få det ur vägen när hon stod böjd över flyttkartongerna. Till och med i fönsterglasets syntes ringarna under ögonen och att den gamla träningsoverallen var full av målarfärgsfläckar.

Snöflingor stora och tyngdlösa som maskrosbollar fortsatte att falla utanför fönstret. Magdalena släckte golvlampan för att kunna se ut över gården. Sjön syntes inte, inte bryggan heller. En lång hallonhäck stack upp ur snön borta vid tomtgränsen. Hon kunde också urskilja några bärbuskar och två äppelträd, men vad det var för sorts bär hade hon glömt att fråga. Sommaren hade känts så avlägsen när kontraktet skrevs på. På alla tänkbara plan.

Jag måste köpa en snöskyffel, tänkte hon. Om jag nu lyckas komma ut härifrån i morgon.

Hon tände lampan igen, tog en liten klunk till av vinet och ställde sedan ifrån sig glaset på den flyttkartong som råkade stå närmast.

Den lilla utdragssängen såg så ensam ut i hörnet. Magdalena försökte frammana bilden av en sovande Nils i Spindelmännens pyjamas, men det gick inte. I stället fortsatte hon plocka upp barnböcker i hyllan samtidigt som hon ansträngde sig för att hålla tankarna på en lugn, hanterbar nivå. Hon hade nästan tömt en hel flyttlåda när hon fick syn

på albumet från Hanoi i botten av kartongen.

Långsamt tog hon upp det, strök över det vadderade omslaget med handflatan, det omslag som hon hade sytt medan Nils sovit middag den första vintern. Sedan knöt hon upp tygbanden och sjönk ner på golvet.

Där var han, deras fina lilla pojke. I gul frottésparkdräkt i en spjålsäng på barnhemmet, storgråtande på hotellrummet första natten och sedan sovande, förmodligen helt utmattad, med sin lilla uppnäsa tryckt mot Ludvigs hals.

Hon märkte inte tårarna förrän de droppade på en av bilderna från flygresan hem.

Då ringde telefonen.

Magdalena for upp, började springa från rum till rum för att hitta den bärbara luren, samtidigt som hon torkade sig i ansiktet med tröjärmnen. Till slut hittade hon den ovanpå en osorterad posthög på köksbordet.

”Magdalena.”

”Hej Magda. Det är Gunvor. Gunvor Berglund.”

”Men hej”, sa Magdalena och svalde gråten. ”Vad roligt att höra ifrån dig.”

”Ringer jag och stör?”

”Nej, nej, verkligen inte.”

”Det här kanske kommer lite plötsligt på, men jag såg att det lyste, så jag tänkte fråga om du har lust att komma över. Nu när vi har blivit grannar och allt.”

Magdalena blev förvånad över den lättnad hon kände.

”Tack, det vore jättemysigt. Jag borde väl försöka komma i ordning egentligen, men jag kommer gärna.”

”Vad roligt. Ja, det blir inget märkvärdigt alls, bara vi tre. Jag skickade förresten över Bengt till dig för att skotta lite. Det har ju kommit över två decimeter bara i kväll.”

Magdalena lutade sig fram över köksbordet och tittade ut. Och där på den långa garageuppfarten stod mycket riktigt Bengt, med toppluvan uppskjuten ovanför pannan. Hon knackade på fönstret och mimade ett tack för hjälpen.

”Kom vid åtta”, sa Gunvor.

”Tack. Vi ses då.”

Magdalena knäppte bort samtalet, drog ut en köksstol och satte sig.

”Det *blir* bra”, sa hon.

Och den här gången trodde hon nästan på det.

Ernst Losjö stod framför spegeln i det stora sovrummet och knöt en slipsknut med vana rörelser. Gabriella skulle säkert ha synpunkter på hans val, säga något om att en annan skulle passa så mycket bättre till hennes klänning. Naturligtvis borde han ha frågat henne först, men han orkade inte bry sig.

Han måste säga det snart, att det inte gick längre. Att allt, deras liv tillsammans, var meningslöst. Men nu var det nyårsafton.

Han drog slipsknuten på plats och svängde på sig kavajen, kammade det numera nästan helt gråa håret bakåt med några snabba drag och stoppade sedan tillbaka kammen i innerfickan.

Så blev han stående, såg på deras sovrum som om han var där för första gången. Den höga dubbelsängen med den vita gaveln, det ljusgrå trägolvet, de specialbeställda linnegardinerna som med hjälp av metallringar och snören gick att hissa upp och ner. Det här var antagligen en av de bättre stilarna, även om han inte kunde låta bli att undra hur många gånger man orkade göra om ett helt hem. Gabriella kunde ägna timmar åt att riva bort omoderna tapeter och slitna korkmattor, slipa trägolv, lacka och måla. Allt skulle vara så *genuint* och så *äkta*, ändå blev resultatet aldrig något annat än en ängslig kuliss.

Jag plockar med mig det viktigaste och tar in på hotell några nätter, tänkte han. Sedan ordnar jag en lägenhet inne i Hagfors. Hedda får bo kvar med Gabriella i huset tills vidare.

Men först skulle de leka charader och han skulle visa upp sig från sin bästa sida. Gabriella hade förberett nyårsfesten länge och att förstöra den för henne gick inte. Nere på matsalsbordet stod brickor med fem sex sorters snittar och champagneglas på raka led. Nej, något odjur var han inte. Man ska sköta saker snyggt, tänkte han.

Ernst gick ut ur sovrummet och nerför den breda – för tillfället vit-

målade – trappan. I hallen nedanför såg han Gabriella tända stearinljusen i lampetterna som han till hennes glädje fått ärva efter farbror Wilhelm. Hon var klädd i sidenklänningen med uringningen och hade satt upp sitt långa hår på ett ovanligt avancerat vis. Förr hade han älskat att betrakta henne just så, och att senare på natten få plocka ur alla hårnålarna och se håret falla ner över ryggen. Nu tyckte han mest att hon såg tragisk ut.

”Vad fin du har gjort dig”, sa han.

Jag är inget odjur.

”Tack.”

Gabriella blåste ut tändstickan och vände sig mot honom. Rynkan mellan ögonen blev plötsligt djupare.

”Din slips. Jag tänkte . . .”

”Jag har den här nu.”

Ernst gick förbi henne och vidare ut i vardagsrummet där fler stearinljus brann och brasan sprakade. Hur kunde jag gå med på att köpa den där isbjörnsfällan? tänkte han. Om jag åtminstone hade skjutit djuret själv. Men, nej, det hade inte varit okej ens då.

Gabriella kom smattrande på sina höga klackar med ännu en bricka.

”Undrar hur Hedda har det”, sa hon och ställde ner brickan på matsalsbordet. ”Tänk att hon skulle på fest för en gångs skull.”

”Ja, det var väl roligt”, svarade Ernst. ”Till vem var det hon skulle?”

”Nån klasskamrat, tror jag. Det var ju bra att de fick skjuts av Samuel.”

”Skulle han hämta dem i natt också?”

”Nej, hon skulle sova över hos den där klasskompisen.”

Ernst nickade och tittade ut genom fönstret.

”Det var väl lika bra det, det ser ut att bli ett riktigt oväder i natt.”

Han norpade åt sig en av snittarna och stoppade in hela i munnen. Han visste hur upprörd Gabriella skulle bli, men just därför kunde han inte hejda impulsen.

Gabriella rynkade mycket riktigt pannan igen.

”Sluta, Ernst! Ser du inte att det blir ojämna rader när du gör så där?”

Irriterat började hon flytta runt de dekorerade brödbitarna med nagellacksfingrarna för att få ordning på brickan igen.

Jag har blivit som ett upproriskt barn tillsammans med henne, tänkte Ernst, en trulig tonåring som hela tiden måste markera sin egen vilja.

Dörrklockan ringde. Gabriella spratt till och klapprade iväg ut i köket medan hon knöt upp förklädet och trädde det över huvudet.

”Öppna du, jag kommer!”

Ernst slog upp ytterdörren med vad han hoppades såg ut som ett muntert, lite busigt leende i mungipan, hans standardmin i festliga värdsammanhang. *Låt skådespelet börja.*

Magdalena blev stående på vägen framför Gunvors och Bengts hus. Gången var perfekt skottad, inte en enda liten snöklump hade rullat ner från vallarnas sidor, julgardiner hängde i fönstren och nedanför trappan fladdrade två marschaller.

Magdalena höll hårt i Aladdinasken som hon hittat i skafferiet. Lite längre bort på vägen hördes skratt och nyårsraketer.

Duschen hade gjort henne på bättre humör. Någon riktigt passande festklädsel hade hon inte hittat, men känslan av rena jeans, en nystruken tunika och doften av parfym räckte för att hon skulle känna sig finare än på länge. Livsduglig, tänkte hon och försökte sträcka på sig när hon gick uppför trappan.

”Vad roligt, Magda, att du kunde komma ändå, med så kort varsel.”

Gunvor var klädd i ett rött förkläde med små rynkade vingar på axlarna när hon öppnade ytterdörren. Det korta håret såg nylagt ut.

”Tack”, sa Magdalena och drog några drag med sulorna över dörrmattan innan hon klev in i hallen.

Hon gav Gunvor, som var mycket mindre och tunnare än hon mindes, en försiktig kram. Täckjackan räckte hon Bengt som stod beredd med en galge, själv klädd i både skjorta, fintröja och slips.

”Men vad stiliga ni är! Och här kommer jag, precis som jag är.” Magdalena räckte fram chokladkartongen. ”Vad ni än gör så flytta aldrig.”

”Får inte jag också en kram”, sa Bengt låtsasbesviket och höll ut armarna.

”Så klart att du får”, sa Magda och försvann in i hans famn. ”Och tack för snöskottningen, det behövdes verkligen.”

Magdalena släppte taget om Bengt och såg sig om i hallen. Några fler rådjurshorn på väggen i trappan upp till övervåningen kunde hon konstatera, annars var det sig precis likt. Inte ens den speciella doften av gummistövlar och grönsåpa hade förändrats på femton år.

Gunvor höll på att hälla av potatisvattnet i slasken när Magdalena kom in i köket. Älgkött i tunna skivor och små kokta morötter låg redan på ett stort uppläggningsfat.

”Jag tänkte att vi skulle äta i stora rummet”, sa Gunvor över axeln medan hon stjalpte upp potatisarna i en karott. ”Det blir ju inte så ofta tillfälle.”

Magdalena konstaterade att kökssoffan också stod kvar precis som den alltid gjort. Hur många gånger hade hon och Tina egentligen suttit där och doppat limpsmörgåsar med ost i kall O’boy och förhört varandra på läxor, pratat, skvallrat och anförtrott sig?

”Men gud, här står jag och drömmer. Ska jag hjälpa dig med nåt, Gunvor?”

”Nej, nej, det behövs inte, det är klart nu. Ja, det skulle väl vara om du kunde bära in såsen.”

Bengt hade redan slagit sig ner vid bordet med Måsenservisen och en vit, slät duk. Han såg nästan lite bortkommen ut, tänkte Magdalena medan hon ställde ner såsen på bordet och satte sig.

”Tänk att vi skulle bli grannar”, sa Bengt och tog för sig av potatisen. ”Vem hade kunnat tro det?”

Magdalena log, visste inte riktigt vad hon skulle svara.

”Ja, vi tycker att det är så roligt, det ska du veta”, fortsatte Gunvor och höll fram köttfädet. ”Om det är nåt du behöver hjälp med så är det bara att säga till.”

”Vad snälla ni är. Pappa tyckte väl att det var lite onödigt att gå och köpa ett så stort hus alldeles ensam, men jag kunde inte motstå det.”

”Det är ett bra hus du har fått tag på”, sa Bengt. ”Välkommen hem till Hagfors igen, då.”

De klirrade lite försiktigt i varandras glas innan de drack.

”Tack så mycket”, sa Magdalena, tog en liten klunk och ställde ner glaset.

Hon tänkte att det var tur att Ludvig inte var med. Han skulle inte ha kunnat låta bli att le överlägset åt det där klirrandet – *så gör man ju egentligen inte* – och efteråt, när de blivit ensamma, skulle han säkert ha kommenterat både det, den svällande skinnsoffan och Gunvors docksamling i vitrinskåpet. Nu kunde hon bara slappna av och njuta av värmen och känslan av att faktiskt vara hemma.

”Vad gör Peo och Kerstin i kväll?” frågade Gunvor.

”Kerstins barn skulle komma dit. Pappa ville att jag också skulle komma, men jag orkade inte gå dit och försöka vara trevlig.”

”Ja, här kan du vara precis hur otrevlig du vill”, sa Bengt och blinkade med ena ögat.

Magdalena skrattade och kände hur hon började slappna av.

Gunvor räckte fram glasskålen med gelé och Magdalena lade upp några dallrande klickar på sin tallrik.

”Och att du kunde hitta ett jobb här, ett riktigt jobb”, sa Gunvor. ”Det är svårt nu för ungdomarna. Alla flyttar, vare sig de vill eller inte.”

”Politikerna struntar ju blankt i att halva Sverige dör ut”, fortsatte Bengt. ”Ska alla bo i Stockholm? Det kan väl ändå inte vara meningen!”

Magdalena förstod att det här var ett lika ofta återkommande samtalsämne hos Gunvor och Bengt som det var hemma hos pappa och Kerstin.

”Ja, det är sorgligt”, svarade hon. ”Men Christer bor kvar i alla fall?”

Gunvor nickade.

”Ja, han hade turen att få fast anställning på stationen här direkt efter polishögskolan.”

Magdalena såg på skolfotona av Tina och Christer som hängde snett över varandra bredvid fönstret, Tina i permanentat och omsorgsfullt tuperat hår – ett tydligt doftminne av Jane Hellen-spray svepte förbi – och Christer i ljus stubb och runda kinder.

”Var och varannan natt är det inbrott hos handlarna här i Hagfors och de blir galna när polisen inte hinner göra nåt”, sa Bengt och pekade

på henne med gaffeln. ”Du får skriva om det där, Magda.”

Magdalena kände att hon egentligen inte orkade prata om den nya vardagen, inte om sig själv över huvud taget. Medan hon höll upp lite mer sås på tallriken sa hon i stället: ”Och Tina är kvar i Göteborg?”

”Ja, hon har bott där i nio år nu”, sa Gunvor. ”Hennes lille Xerxes fyllde ett precis. Du har väl också en liten kille? Jag såg ju dopbilden i Veckobladet, men det är några år sen nu. Söt som en liten docka var han i alla fall.”

Magdalena svalde och tog sats.

”Nils heter han. Han blev sex i somras. Det är lika mycket för hans skull som jag flyttar hem igen. Jag vill att han ska växa upp på ett lugnare ställe, men ibland får jag för mig att jag är lite . . .”

Magdalena hade tänkt säga ”naiv”, men på något sätt kändes det fel. I stället sa hon:

”Jag kanske inte har tänkt igenom det här ordentligt.”

”Du gör *helt* rätt”, sa Bengt och gjorde bestämda hugg med handen genom luften för att markera den absoluta sanningshalten i det han sa. ”Helt. Rätt. Klart pojken ska slippa trafik och avgaser och rånmord och djävulskap. Här känner vi ju varandra. Här händer inga otrevligheter.”

Gunvor snurrade sitt glas och såg ut att fundera över något. Så lyfte hon blicken.

”Är han hos sin pappa i kväll?”

Magdalena svalde hårt igen.

”Han är på flyget hem till Sverige. De har varit i Indien över jul och jag har inte pratat med honom sen julafton.” *Skit också.* Magdalena försökte blinka bort tårarna. ”Det är lite . . . jobbigt. Alltihop. Med skilsmässan och så. Förlåt mig.”

Hon vek ihop sin servett till ett litet paket som hon tryckte mot de nedre ögonfransarna.

Bengt lade ihop besticken på tallriken och såg på sitt armbandsur.

”Nej, nu tror jag bestämt att ’Grevinnan och betjänten’ börjar”, sa han och reste sig.

”Och jag sätter på lite kaffe”, sa Gunvor och samlade ihop tallrikarna. ”Du dricker väl kaffe, Magda?”

Magdalena nickade och lyckades få till ett leende.

”Du”, sa Gunvor och klappade Magdalena på handen. ”Det kommer att ordna sig det här, ska du se.”

När Magdalena blev ensam vid bordet lutade hon pannan i händerna.

Kanske, tänkte hon. Det kanske gör det.

Ernst Losjö satte sig i soffan med whiskyglaset i handen. Han suckade tungt och ryckte upp slipsknuten med pekfingret. Spektaklet var äntligen över.

Gabriella stod vid fönstret med armarna lindade runt överkroppen. Festfrisuren hade sjunkit ihop och en lång hårttest hängde ner över ena axeln.

Enstaka fyrverkerier fortsatte att regna ner över sjön, trots att klockan närmade sig fyra på morgonen. Sjökvists hade tydligen slagit på stort.

Ernst tänkte på hur många sönderskjutna, överförfriskade nyårsfirare som skulle komma in till Torsbyakuten under natten. Läkarkollegerna hade säkert fullt upp.

”Konstigt att hon inte svarade på mitt sms”, sa Gabriella.

”Tycker du? Hon har väl roligare saker för sig än att messa med sina gamla föräldrar. Dessutom är nätet säkert överbelastat den här tiden.”

Ernst tog en klunk av whiskyn och slöt ögonen.

”Tror du hon är full?” sa Gabriella, fortfarande med ryggen mot honom.

”Osannolikt är det väl inte”, sa Ernst. ”Hon är snart sjutton år. Så godtrogen är jag inte att jag tror att vår Hedda skulle vara annorlunda på den punkten.”

Gabriella vände sig sakta mot honom. I ena handen höll hon ett halvfullt champagneglas med läppstiftsmärken runt kanten.

”Hela hösten har jag varit orolig för att hon bara suttit här hemma instängd på sitt rum och just nu hatar jag att hon inte gör det.”

”Vi får vänja oss”, sa Ernst och reste sig ur soffan. ”I morgon kommer hon hem igen.”

”Ja, hon gör ju det”, sa Gabriella och log stelt.

2

Tore Andersson knäppte på radion och sjönk ner vid köksbordet. Medan perkolatorn bubblade och fräste på diskbänken plockade han fram almanackan som låg ovanpå några rabattkuponger och gårdagens Värmlandsblad. Den lilla svarta boken kändes motsträvig att öppna.

Julklappen från Jeanette, den digitala termometern som stod lutad mot fönsterkarmen mellan två Sankt Paulor, visade minus sjutton grader. Tore tog kulspetspennan och började skriva. När han var klar såg han skeptiskt på sina darriga krumelurer.

Och jag som fick så mycket beröm i skolan för min handstil, tänkte han. Men det var då det. Före järnverket. Han stängde boken och blev sittande en stund, följde vaxdukens blekta blomstermönster med ett krokigt pekfinger.

Ett nytt år, tänkte han. Ännu ett. Och nu skulle han dessutom flytta. Lagom till nittioårsdagen i mars.

Brevet från Kommunbostäder hade kommit i första adventsveckan. Huset skulle rivas och nu fanns det ingen återvändo längre. De flesta av grannarna hade redan nappat på olika erbjudanden om nya lägenheter, men inte Tore. Han hade inte kunnat förmå sig att lämna det som varit hans hem i över femtio år. Hans och Weras och barnens.

De två hyreshus som stått närmast skogen hade rivits för flera år sedan. Det enda som avslöjade den forna bebyggelsen var några gatlampor vid den gamla parkeringsplatsen. Nu reste sig de sneda stolparna omotiverat rakt upp ur snön. En gungställning utan gungor stod en bit längre bort, mitt i björkslyet.

Sömnlösa nätter kunde Tore tycka att mörkret och det nästan öde huset kändes obehagligt, men på dagarna tänkte han inte så mycket på ensamheten, även om han saknade Birger som hade bott i porten intill. Och Gösta.

Annars skötte han sitt. Hade alltid gjort. Men han var tacksam över att lägenheten ovanför åtminstone var bebodd och att det fortfarande kom och gick människor i porten.

Perkolatorn tystnade.

Precis när Tore hade satt sig vid bordet igen med sin kaffekopp hördes en kraftig duns uppifrån. Sedan en karl som skrek och en ljus röst som ylade något obegripligt.

Tore tittade upp mot taket i väntan på en fortsättning, men inget mer hördes.

Lite kärleksgnabb, tänkte han. Sådant som hör livet till.

Sedan tog han en klunk kaffe, rättade till morgonrocken med en omedveten rörelse och började bläddra i gårdagens tidning.

Ernst Losjö vände sig i sängen, buffade in kudden under nacken och blundade. Slamret av glas och porslin nere från köket fick det att ila inne i huvudet.

Var hon arg? Han lyssnade igen, mer koncentrerat. Jo, det var hon. Varje klirr, varje skåpdörr som slogs igen var en irriterad tillrättavisning, en ordlös kommunikation mellan våningsplanen, ett här-går-jag-och-städar-upp-allt-medan-du-ligger-och-sover-budskap.

Sovrummet låg fortfarande i mörker. Det luktade varm sömn, alkohol och parfym. Ernst såg på klockradion. 11.03. Motvilligt vek han benen över sängkanten och satte sig upp.

Nu slogs dammsugaren på där nere. Gabriellas ilska satt tydligen i, konstaterade han, när han hörde munstycket slå hårt mot golvlister och bordsben.

Ernst drog på sig den marinblå, tjocka julklapps morgonrocken, hissade upp rullgardinen halvvägs och tittade ut. Himlen var ljusgrå och det snöade fortfarande ymnigt. Om det varit julhelg skulle vädret ha varit passande, tänkte han. Det hade gett en ombonad, förlåtande känsla, en tillåtelse att tända en brasa och fortsätta försöka tänka på

annat. Men nyårsdagen hade något uppförande över sig, vilket gjorde att han kände sig illa till mods. Vilan var över.

Vad skulle hända med huset? Gabriella skulle aldrig klara av att bo här ensam, varken ekonomiskt eller praktiskt. Att han skulle bo här själv kändes lika omöjligt. Det här var inte hans hus, hade aldrig varit. Gården var Gabriellas livsprojekt, själv hade han mest känt sig som en inventarie, en av alla andra inredningsdetaljer. Och Hedda? Vad skulle hända med henne?

När Ernst gick nerför trappan hade dammsugaren tystnat, i stället hörde han ljudet från tv:n. Nyårskonserten från Wien.

Gabriella hade ställt upp strykbrädan i vardagsrummet och lagt hushållspapper ovanpå den stora Klässbolsduken. Nu drog hon koncentrerat strykjärnet fram och tillbaka. Stearinfläckar. Hur många gånger hade han inte hört henne berätta om detta *fantastiska husmorstips* för vänner och bekanta.

”God morgon”, sa hon utan att se på honom.

”God morgon”, svarade han och ignorerade det sarkastiska tonfallet. ”Har du hört nåt från Hedda?”

Gabriella ställde ifrån sig strykjärnet för att flytta pappersbiten till nästa fläck.

”Nej”, svarade hon, fortfarande utan att möta hans blick. ”Jag har ringt och ringt, men hon har inte mobilen på.”

”Hon sover säkert”, sa han och försökte låta obekymrad.

”Lik far, med andra ord.”

Ernst suckade ljudlöst, gick ut i köket och spolade upp ett stort glas kallt vatten.

”Vem var det hon skulle sova hos?” ropade han och ställde ner glaset på diskbänken.

”Ställ glaset i diskmaskinen. Nån Nora. Nora Vallgren, tror jag hon hette. Eller Vallström.”

”Aldrig hört talas om.”

”Inte jag heller.”

Nej, det är ingen fara, sa han till sig själv. Allt är precis som det ska vara.

Magdalena svängde ner på Norr Mälarstrand och tillbaka upp på S:t Eriksgatan för sjunde eller åttonde gången. Hon hade tappat räkningen för länge sedan. Den upplysta Västerbron speglade sig i Riddarfjärdens svarta vatten. Här och där flöt stora sjok av is, som grå mosaik, och långt där upp körde enstaka bilar genom vinterdimman.

Det är vackert, tänkte Magdalena. Vemodigt, men väldigt vackert. Det kan man inte förneka.

”Finns det verkligen ingen parkering nånstans?” muttrade hon för sig själv.

Äntligen hittade hon en lucka mellan en annan Audi och en Volvo Cross Country på Baltzar von Platens gata. Det skulle bli en bit att gå men det kunde inte hjälpas. Hon var redan sen.

När Magdalena fått bilen på plats var hon både andfådd och varm. Hon klev ut på gatan och drog på sig täckjackan, hängde väskan över axeln och låste bilen med ett blipp. Hon hade kört hela vägen utan att stanna, hade inte haft ro.

Långa strängar av smutsig is kantade den slaskiga trottoaren. Magdalena lyfte blicken och såg in genom de höga fönstren på andra sidan gatan. Stilfulla adventsljusstakar och mönstrade stjärnor i långa rader. Hon föreställde sig lägenheterna innanför. Laminofåtöljer och vida tekoppar från Designtorget. Vackra, lugna kvinnor med plädar över axlarna och efternamn som gav svalka.

Magdalena förstod att de inre bilderna kom från något inredningsmagasin. Men hon hade sett dem i verkligheten också, många gånger, hem som utstrålade den där naturliga, medfödda stilsäkerheten. Klass, tänkte hon och insåg samtidigt hur omodern hon var. Vem talade om klass i dag? Hon hade nämnt det någon gång under åren i Stockholm, försökt beskriva den där känslan, men oftast mötts av oförstående blickar. Vadå? I dag fanns väl inga sådana skillnader? Och att försöka kokettera med sin arbetarbakgrund var bara larvigt, fick hon veta. Som om en järnverksarbetare var något exotiskt, något romantiskt, något som nästan inte fanns på riktigt.

Magdalena småsprang den sista biten fram till porten. Hissen var redan nere. Hon gick in och stängde gallergrinden om sig. Gnisslande och rasslande åkte hon sakta uppåt.

Tårarna steg i ögonen när hon fick se sig själv i hisspegeln. Ögonviktorna var rödsprängda, huden nästan grå och läpparna vinternariga. Det rödblonda håret låg i trötta stripor.

Hon plockade upp ett läppglans ur väskan och gjorde ett håglöst försök. Någon måtta får det ändå vara, tänkte hon. Innan hon öppnade hissörren lipade hon åt sig själv.

Magdalena hörde Nils tjut och galopperande steg mot ytterdörren så fort hon ringt på dörrklockan. Snart var han ute i trapphuset, i hennes famn.

”Å, gubben min, vad jag har längtat”, viskade hon.

Hans nyklippta hår doftade av ett schampo hon inte kände igen. Att dra med fingrarna över nacken kändes som att klappa en hundvalp.

”Mamma”, sa han. ”Mamma, mamma, mamma . . .”

”Var det roligt i Indien?”

Magdalena hörde ett tyst ”mm” och kände den lilla nickningen mot kinden.

”Du måste berätta sen. Jag vill veta precis allt.”

När Magdalena tittade upp stod Ludvig i dörröppningen, brunbränd i en ljusblå kortärmad pikétröja med en Lyle&Scott-örn på bröstet. Det solblekta håret såg nonchalant rufsigt ut, men hon visste att det var en väl inövad konst att få till det varje morgon.

”Hej. Gick bilresan bra?”

”Jodå”, sa Magdalena och vek undan blicken.

Hur länge skulle det fortsätta att göra ont att se på honom?

”Du . . . du kan väl komma in en stund?”

Magdalena reste sig upp med Nils armar runt halsen och hans långa ben runt midjan.

”Nej tack.”

”Alltså, Ebba är inte hemma. Jag tänkte att du och jag kunde behöva prata lite.”

”Jag trodde att vi hade pratat klart med varandra, men visst.”

Vad var det frågan om nu, då?

Ludvig lämnade plats åt henne i dörröppningen och backade in i lägenheten. Magdalena var tvungen att släppa taget om Nils för att kunna få av sig mockastövlarna som lämnade pölar av sörja efter sig.

När hon var klar lade hon handflatorna på Nils kinder och pussade honom på pannan.

”Jag är så glad att se dig igen. Jag har tänkt på dig hela, hela tiden. Förstår du det?”

Nils nickade.

”Är du ledsen, mamma?”

Magdalena skakade på huvudet och log, fortfarande med händerna runt Nils ansikte. Hon drog med tummarna över hans tinningar och mjuka öron.

”Nej, jag är inte ledsen. Det är så skönt att äntligen se dig. Det är därför det kommer tårar.”

Magdalena hörde Ludvigs röst någonstans ovanifrån.

”Eh . . . vill du ha nåt? Espresso? Latte? Vatten, kanske?”

”Nej tack”, sa hon utan att se på honom.

Han är också nervös, tänkte hon, reste sig och tog Nils hand. På något vis gjorde tanken henne lite lugnare. Innan hon klev in i köket drog hon ändå ett djupt andetag, som om hon förberedde sig för en lång simtur under vattenytan. Jag klarar det här, sa hon till sig själv. Det värsta är redan över. Om en liten stund är vi på väg hem.

Magdalena satte sig mitt emot Ludvig på köksstolen närmast dörren och drog upp Nils i knäet.

”Nils, vet du, mamma och jag skulle behöva prata själva en liten stund”, sa Ludvig. ”Du kan väl gå och titta på tv så länge.”

Nils suckade.

”Det tar inte lång tid. Jag lovar.”

Motvilligt gled Nils ner från Magdalenas knä och hasade ut ur köket.

”Hur har du det?” sa Ludvig när de blivit ensamma.

”Mycket bra, tack.” Magdalena hörde att hon lät mer ironisk än hon hade tänkt och fortsatte: ”Varifrån kommer denna plötsliga omsorg?”

Ludvig tryckte pekfingertoppen mot några osynliga brödsmlor på bordet och sa:

”Du kanske inte tror att jag bryr mig om dig, men det gör jag. Det är inte så lätt för mig heller.”